វគ្គ VIII

ពិធីជប់លៀងបុណ្យសព

ខែតុលាបានមកដល់ នាំយកមកនូវផ្សែងអ័ព្ទត្រជាក់ព្រឹសម្បុរទាំងនៅលើដី និងក្នុងប្រាសាទ។ អ្នកស្រីផុមហ្វ្រី ដែលត្រូវជាគិលានុបដ្ឋាយិកា កំពុងតែត្រូវជាប់រវល់ដោយសារតែមានការរីករាលដាលឡើងជាបន្ទាន់ នៃជម្ងឺផ្តាសាយក្នុងចំនោមបុគ្គលិកធ្វើការ និងពួកកូនសិស្សផងដែរ។ ឱសថបំបាត់ផ្តាសាយរបស់គាត់មានប្រសិទ្ធិភាពភ្លាមៗតែម្តង ទោះជាអ្នកដែលផឹកវាត្រូវហុយផ្សែងចេញតាមត្រចៀកអស់ជាច្រើនម៉ោងយ៉ាងណាក្តី។ ជីននី វីស្លី ដែលមើលទៅដូចជាស្លេកស្លាំង ក៏ត្រូវ ពឿរស៊ី ចាប់បញ្ចូកខ្លះៗដែរ។ ចំហាយទឹកភាយចេញពីក្រោមសក់ដ៏ឆេឹតរបស់នាង មើលទៅមានអារម្មណ៍ដូចជា ក្បាលទាំងមូលរបស់នាងត្រូវភ្លើងឆេះអញ្ចឹង។

តំណក់ទឹកភ្លៀងប៉ុនគ្រាប់កាំភ្លើងចាប់ផ្តើមបង្អុរធ្លាក់មកតាមបង្អួចប្រាសាទអស់ជាច្រើនថ្ងៃទាំតែឈប់ភ្លៀង។ ផ្កាកុលាបនៅមាត់បឹង ហើយនិងផើងផ្កាត្រូវប្រែក្លាយទៅជាខ្សែទឹកជោកជាំដោយភក់ជ្រាំ រីឯផ្លែល្ពៅរបស់ហាហ្គ្រីដរីកប៉ោងឡើងទំហំស្មើនឹងរោងសួនច្បារទៅហើយ។ ទុកជាយ៉ាងម៉េចក៏ដោយ សេចក្តីត្រេកត្រអាលរបស់ ដំបង ចំពោះការហាត់សមជាទៀងទាត់ នៅតែមិនអាចបង្ក្រាបបាន ដែលជាមូលហេតុពន្យល់ថាតើ ហេតុអ្វីបានជាហេរីត្រូវគេឃើញត្រលប់មកអគារហ្គ្រីហ្វីនដ័រវិញ នៅល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ប៉ុន្មានថ្ងៃមុនបុណ្យហាឡូវីន ទាំងទទឹកជោក និងប្រឡាក់សុទ្ធតែភក់...

ទោះជាមិនមែនដោយសារតែភ្លៀង និងខ្យល់ ក៏វាមិនមែនជាការហ្វឹកហាត់ដ៏រីករាយមួយនោះដែរ។ ហ្វ្រេដ និងចច ដែលបានទៅលបមើលក្រុមស្លីតឺរីន បានឃើញនឹងផ្ទាល់ភ្នែកពួកគេនូវល្បឿនដ៏អស្ចារ្យនៃអំបោស នីមប៊ូស ២០០១ ថ្មីៗទាំងនោះ។ ពួកគេបានរាយការណ៍ថា ពួកគេមើលក្រុមស្លីតឺរីនមិនចង់ទាំងទាន់ផង ព្រោះឃើញតែរូបរាងពណ៌បៃតងស្រពិចស្រពិលទាំងប្រាំពីរនាក់ហោះរូទៅរូមក ដូចជាគ្រាប់រ៉ុកកែតអញ្ចឹង។

ខណៈពេល ដែលហេរីដើរស្ងាត់ៗតាមផ្លូវរបៀងដែលគ្មានមនុស្ស វាស្រាប់តែជួបមនុស្សម្នាក់ដោយចៃដន្យដែលមើលទៅខ្វល់ខ្វាយដូចជាវាអញ្ចឹង។ នីកស្ទើរគតក្បាល ដែលជាខ្មោចអគារហ្គ្រីហ្វីនដ័រ កំពុងតែសម្លឹងមើលយ៉ាងទុក្ខសោកចេញទៅក្រៅបង្អួច ថែមទាំងនិយាយរអ៊ូរទាំតិចៗតែម្នាក់ឯងថា៖

- ...កុំបំពេញតម្រូវការរបស់ពួកគេអី...ប្រសិនបើដូច្នោះមែន ច្បាស់ជាអស់មួយសង់ទីម៉ែតហើយ។

- សួស្តី នីក- ហេរីស្រដី។

- សួស្តី សួស្តី- នីកស្ទើរឥតក្បាលតប ព្រមងាករកមើលប្រភពសម្លេង។ គាត់ពាក់មួកពោមបក្សីដ៏សង្ហាមួយនៅពីលើសក់រួញរំផងរបស់គាត់ ហើយនិងស្លៀកអាវផាយ ដោយមានទាំងរ៉ូបរឹង ដែលលាក់កំបាំងនូវការពិតដែលថា ករបស់គាត់ស្ទើរតែត្រូវគេកាត់ដាច់ទាំងស្រុងទៅហើយ។ គាត់មានទឹកមុខស្លេកស្លាំងដូចជាផ្សែង ហើយហេរីអាចមើលគាត់ធ្លុះទៅដល់ផ្ទៃមេឃដ៏ងងឹត និងភ្លៀងដែលធ្លាក់ជោកជាំនៅខាងក្រៅ។

- ឯងមើលទៅដូចជាមានបញ្ហា អ្នកកម្លោះជោគជ័រ- នីកបន្ថែមឡើង ដោយចាប់រមូរសំបុត្រដែលអាចមើលឃើញធ្លុះ ខណៈពេលដែលគាត់និយាយ ព្រមទាំងញាត់វាចូលទៅក្នុងអាវសម័យបុរាណរបស់គាត់។

- លោកក៏អញ្ចឹងដែរ- ហេរីពោល។

- ហ្អា!- នីកស្ទើរឥតក្បាលគ្រវីដៃដ៏យ៉ាងសមសួន - គ្មានការអ្វីសំខាន់នោះទេ...វាមិនមែនថា ខ្ញុំពិតជាចង់ចូលរួមនោះទេ...គិតថាខ្ញុំនឹងដាក់ពាក្យស្នើសុំ ប៉ុន្តែច្បាស់ណាស់ ខ្ញុំគ្មានកាយសម្បទាគ្រប់គ្រាន់តាមតម្រូវការឡើយ...

ផ្ទុយពីសំឡេងដ៏រស់រវើករបស់គាត់ ទឹកមុខរបស់គាត់បែរជាពោរពេញទៅដោយភាពជូរចត់។

- ប៉ុន្តែឯងច្បាស់ជាគិតអញ្ចឹងដែរហើយ មែនទេ- គាត់ផ្ទុះសម្តីឡើងភ្លាមៗ ដោយចាប់ទាញសំបុត្រចេញពីហោប៉ៅរបស់គាត់ឡើងវិញ - ច្បាស់ជាគិតថា ការត្រូវវាយដំនឹងពូថៅរឹលមុខយ៉ាងដំណំសែសិបប្រាំដងចំត្រង់ក្បាល នឹងធ្វើឲ្យឯងមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់នឹងចូលរួមក្រុមប្រមាញ់ឥតក្បាលហើយ មែនរឺទេ?

- អូ...មែនហើយ- ហេរីឆ្លើយតប ដែលជាក់ស្តែងណាស់ គឺធ្វើពុតជាយល់ស្របតាម។

- ខ្ញុំចង់មានន័យថា គ្មាននរណាប្រាថ្នាច្រើនជាងខ្ញុំនោះទេ ថាចង់ឲ្យវាឆាប់ចប់ និងស្អាតផង ថែមទាំងឲ្យក្បាលរបស់ខ្ញុំកាត់ដាច់ចេញឲ្យស្រួលបួល។ អ្វីដែលខ្ញុំចង់និយាយនោះគឺថា វាច្បាស់ជាផ្តល់មកឲ្យខ្ញុំនូវសេចក្តីធូរស្រាលក្នុងចិត្តច្រើន អំពីការឈឺចាប់ និងភាពមិនសមហេតុសមផលទាំងនោះ។ ទុកជាយ៉ាងណាក្តី- នីកស្ទើរឥតក្បាលរលាស់សំបុត្ររបស់គាត់ ហើយអានទាំងខឹងក្រេវក្រោធៈ "ពួកយើងអាចត្រឹមតែទទួលយកអ្នកប្រមាញ់ណាដែលក្បាលរបស់គេត្រូវដាច់ចេញពីខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ។ បើមិនដូច្នោះទេ វាមិនអាចទៅរួចទេសម្រាប់សមាជិកក្នុងការចូលរួមសកម្មភាពដេញប្រមាញ់ ដូចជា ការរត់ប្រដេញតាមចាប់ក្បាលដោយជិះលើខ្នងសេះ និងល្បែងប៉ូឡូបោះក្បាលជាអាទិ៍។ ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំពិតជាសោកស្តាយខ្លាំងណាស់ដែលត្រូវជម្រាបប្រាប់លោកអោយដឹងថា លោកគ្មានកាយសម្បទាគ្រប់គ្រាន់ទៅតាមតម្រូវការរបស់ពួកយើងនោះទេ។ ដោយក្តីជូនពរ ពីលោក ផាទ្រីក ឌេឡានី-ផោដម័រ។

ដោយម៉ួម៉ៅក្តៅក្រហាយ នីកស្ទើរឥតក្បាលក៏ញាត់សំបុត្រអោយបាត់ពីមុខពីមាត់។

- ដាច់អស់ស្បែកកន្លះអ៊ីង ហើយនៅមានសរសៃភ្ជាប់ក្បាលខ្ញុំទៀតណ៎ា ហេរី! មនុស្សភាគច្រើនច្បាស់ជាគិតថា កាត់ក្បាលប៉ុណ្ណឹងគឺវាល្អណាស់ទៅហើយ ប៉ុន្តែពុទ្ធោអើយ! ទេ វានៅមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់លោក ផោដម័រឥតក្បាលទាំងស្រុង នោះទេ។

នីកស្ទើរឥតក្បាលដកដង្ហើមវែងៗ ហើយបន្ទាប់មកក៏និយាយ តែសំឡេងរាងស្ងប់ជាងមុនឆ្ងាយៈ

- និយាយអញ្ចឹង តើមានអ្វីរំខានឯង? តើមានអ្វីដែលខ្ញុំអាចធ្វើបានទេ?

- ទេ- ហេរីស្រដី។ - ជួយមិនបានទេ លុះត្រាតែលោកដឹងពីកន្លែងដែលពួកយើងអាចទៅយកអំបោស នីមប៊ូស ២០០១ ប្រាំពីរដោយមិនគិតថ្លៃ ដើម្បីទៅប្រកួតនឹងក្រុមស្លី...

ចុងប្រយោគរបស់ ហេរី ត្រូវកប់បាត់ដោយសារសំឡេងម៉េវៗយ៉ាងស្រួយស្រែសមួយ ពីកន្លែងណាមួយក្បែរកែងជើងរបស់វា។ វាសម្លឹងមើលចុះក្រោយ ហើយក៏ឃើញភ្នែកពណ៌លឿងដូចចង្កៀងភ្លើងមួយគូសម្លក់មករកវា។ វាគឺ អ្នកស្រី ណូរីស ឆ្មាពណ៌

ប្រផេះស្គមសល់តែឆ្អឹងដែល ឆ្នាំយាម អាហ្គូស ហ្វីលច្ឆ ប្រើប្រាស់ជាអាវុធនៅក្នុងការប្រយុទ្ធមិនចេះចប់មិនចេះហើយរវាងពួកកូនសិស្ស និងរូបគាត់។

- យល់ល្អ ឯងគួរតែចាកចេញពីទីនេះទៅ ហេរី- នីកនិយាយយ៉ាងរហ័ស។ - ហ្វីលច្ឆមិនសូវមានអារម្មណ៍ល្អប៉ុន្មានទេ...គាត់ឆ្លងរោគផ្ដាសាយផង ណាមួយមានពួកកូនសិស្សឆ្នាំទីបីបូកប៉ាន់ច្រលំលាយខួរកង្កែបពាសពេញពិតាននៅក្នុងគុកងងឹតទីប្រាំផង។ គាត់ត្រូវសម្អាតចេញពេញមួយព្រឹក ហើយប្រសិនបើគាត់ឃើញឯងធ្វើឲ្យប្រឡាក់ភក់ពេញទីកន្លែងដូច្នេះនោះ...

- ត្រូវហើយ- ហេរីបន្លឺឡើង ថែមទាំងដើរថយក្រោយឲ្យចេញផុតពីក្រសែភ្នែកចោទប្រកាន់របស់អ្នកស្រីណូរីស ប៉ុន្តែនៅតែគេចមិនផុត។ មានថាមពលដ៏អាថ៌កំបាំងមួយដែលហាក់ដូចជា ភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរវាងគាត់ និងឆ្មាដ៏អាក្រក់របស់គាត់អញ្ចឹង។ អាហ្គូស ហ្វីលច្ឆដើរសម្រុកមកភ្លាមៗតាមកម្រាលឥដ្ឋនៅខាងស្ដាំដៃហេរី ដោយដកដង្ហើមតឹងៗ និងសម្លឹងរកមើលអ្នកធ្វើខុសវិន័យដូចចង់ស៊ីសាច់ហុតឈាម។ មានកន្សែងក្រឡាៗយ៉ាងក្រាស់មួយបង់ជុំវិញក្បាលរបស់គាត់ ហើយច្រមុះរបស់គាត់ឡើងពណ៌ស្វាយខុសពីធម្មតា។

- កខ្វក់ណាស់!- គាត់ស្រែកខ្លាំងៗ ធ្វើឲ្យថ្គាមក្រោមរបស់គាត់ឡើងញ័រ ឯភ្នែករបស់គាត់បាញ់សំដៅយ៉ាងតក់ស្លុតទៅកាន់គ្រលុកសុទ្ធតែភក់ដែលហូរហៀរចេញពីអាវរ៉ូបលេងឃ្វីដឌីច្ឆរបស់ហេរី។ - ធ្វើឲ្យញ៉េរញ៉ៃ និងធ្វើឲ្យស្មោកគ្រោកគ្រប់តែទីកន្លែង! ខ្ញុំសូមប្រាប់ឯងទៅចុះថា ល្មមៗបានហើយ! មកតាមខ្ញុំមក ផោតធ័រ!

ដូច្នេះ ហេរីក៏បក់ដៃលាគ្នាយ៉ាងស្រងេះស្រងោចទៅរកនីកស្ទើរគតក្បាល ហើយក៏ដើរតាមពីក្រោយហ្វីលច្ឆចុះទៅជាន់ក្រោម ដោយបន្ថែមស្នាមជើងប្រឡាក់ភក់ពីរដងទៅលើកំរាល។

ហេរីមិនដែលបាននៅក្នុងការិយាល័យរបស់ហ្វីលច្ឆពីមុនមកទេ។ វាជាកន្លែងមួយដែលកូនសិស្សភាគច្រើនជៀសគេចមិនចង់ចូល។ បន្ទប់នោះគគ្រិច ហើយគ្មានបង្អួចសូម្បីតែមួយ និងត្រូវបំភ្លឺឡើងដោយចង្កៀងប្រេងត្រឹមតែមួយគត់ដែលត្រូវចងព្យួរព្រយុងចុះក្រោមពីពិតានដ៏ទាប។ មានក្លិនឆ្អាបត្រីចៀនតិចៗឆ្អួលពេញកន្លែងនោះ។ ទូដាក់ឯកសារធ្វើអំពីឈើត្រូវបញ្ឈរនៅជុំវិញជញ្ជាំង។ ដោយមើលតាមផ្លាកឈ្មោះ ហេរីអាចមើលឃើញថា ក្នុងឯកសារទាំងនោះក៏មានផ្ទុកនូវសេចក្ដីលំអិតអំពីកូនសិស្សគ្រប់រូបដែលហ្វីលច្ឆធ្លាប់ដាក់ទណ្ឌកម្ម។ ហ្វ្រេដ និង ចច វីស្លី មានកំណត់ហេតុស្ទើរតែពេញទូទៅហើយ។ មានច្រវ៉ាក់ និងខ្នោះដៃដែលត្រូវដុសខាត់យ៉ាងស្អាតផេងមួយចង្វាយ ព្យួរនៅលើជញ្ជាំងពីក្រោយតុការិយាល័យរបស់ហ្វីលច្ឆ។ វាជាការយល់ដឹងជាទូទៅមួយទៅហើយ ដែលថាហ្វីលច្ឆតែងតែអង្វរករលោកដាំប័លដ័រ ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យគាត់ចាប់ចងកជើងកូនសិស្សព្យួរឡើងពីពិតាន។ ហ្វីលច្ឆរើសយកស្លាបប៉ាកាមួយពីភាជន៍នៅលើតុការិយាល័យរបស់គាត់ ព្រមទាំងចាប់ផ្ដើមរាវជុំវិញរកមើលក្រដាសស្បែកចៀម។

- សុទ្ធតែចង្រៃ!- គាត់រអ៊ូរទាំដោយម៉ូរម៉ៅ - ព្រលឹងខ្មោចនាគកាចៗ...ខួរកង្កែប...ពោះវៀនកណ្ដុរ...ល្មមហើយប៉ុណ្ណឹង...ទុកមេរៀនមួយឲ្យពួកឯងចុះ...ឯណាអីចេះ ក្រដាសបំពេញនោះ...នៅនេះទេតើ...

គាត់ដកហូតចេញមកនូវក្រដាសស្បែកចៀមមួយដុំធំពីថតតុរបស់គាត់ ហើយលាតនៅពីមុខគាត់ ព្រមទាំងជ្រលក់ស្លាបប៉ាកាពណ៌ខ្មៅដ៏វែងរបស់គាត់ទៅក្នុងដបទឹកខ្មៅ។

- ឈ្មោះ...ហេរី ផោតធ័រ។ ឧក្រិដ្ឋកម្ម...

- វាគ្រាន់តែជាភក់បន្តិចប៉ុណ្ណោះទេតើ!- ហេរីឧទានឡើង។

ពិធីជប់លៀងបុណ្យសព

- អាច្រមក់ វាគ្រាន់តែជាភក់បន្តិចប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ឯង តែចំពោះខ្ញុំវិញ វាត្រូវប្រើពេលមួយម៉ោងទៀតដើម្បីដុសជូតឲ្យស្អាតណា!- ហ្វីលច្ហស្រែកគំហកដាក់វិញ ដោយមានតំនក់ទឹករញ្ជួយយ៉ាងមិនគួរឲ្យរីករាយឯចុងច្រមុះមូលផ្លូញរបស់គាត់។

ដោយជូតច្រមុះគាត់បន្តិច ហ្វីលច្ហសម្លឹងមើលព្រឹមៗទៅកាន់ហេរីយ៉ាងមិនពេញចិត្ត ឯហេរីវិញកំពុងតែរង់ចាំឲ្យគាត់បន្លឺប្រយោគមួយទៀតស្មើរថប់ដង្ហើមស្លាប់។

ប៉ុន្តែខណៈដែលហ្វីលច្ហបន្ទាបស្លាបប៉ាការបស់គាត់ចុះ ស្រាប់តែមានសូរផ្ទុះក្តាំង នៅលើពិតានការិយាល័យនោះ ដែលធ្វើឲ្យចង្កៀងប្រេងរង្គោះរង្គើ។

- ភីវ!- ហ្វីលច្ហស្រែកគ្រហឹម ព្រមទាំងគ្រវែងចោលស្លាបប៉ាការបស់គាត់ដោយក្រោធខឹងខ្លាំង។ - ខ្ញុំនឹងចាប់ឯងឲ្យបានលើកនេះ ខ្ញុំនឹងចាប់ឯងឲ្យបាន!

ហើយដោយគ្មានសម្លឹងមើលមកហេរីម្តងទៀត ហ្វីលច្ហក៏រត់ទាំងជើងទទេពីការិយាល័យ ចំនែក អ្នកស្រីណូរីស រត់ប្រកិតជិតគាត់។

ភីវគឺជាខ្មោចលងប្រចាំសាលា ហើយជាអ្នកគំរាមកំហែងជើងអាកាសសើចស្វេញជានិច្ចម្នាក់ ដែលរស់នៅដើម្បីតែបង្កឲ្យវិនាសហិនហោច និងធ្វើទុក្ខបុកម្នេញគេឯង។ ហេរីមិនសូវជាចូលចិត្តភីវប៉ុន្មាននោះទេ ប៉ុន្តែក៏មិនអាចនឹងមិនដឹងគុណចំពោះការបង្កហេតុទាន់ពេលរបស់គាត់ដែរ។ ដោយមានសង្ឃឹមជាងមុន ទោះជាភីវបានធ្វើរឿងអ្វីក៏ដោយ (ហើយស្តាប់មើលទៅ ហាក់ដូចជាគាត់បានធ្វើឲ្យបែកអ្វីមួយធំខ្លាំងណាស់លើកនេះ) ក៏វាអាចទាញការចាប់អារម្មណ៍របស់ហ្វីលច្ហពីហេរីបានមួយគ្រាដែរ។

ដោយគិតថាវាគួរតែរង់ចាំឲ្យ ហ្វីលច្ហ ត្រឡប់មកវិញ ហេរីក៏បន្ទាបខ្លួនចុះទៅលើកៅអីដែលត្រូវខ្ចូតស៊ីមួយនៅជាប់នឹងតុការិយាល័យនោះ។ មានតែរបស់ម្យ៉ាងគត់ ដែលនៅដាច់ដោយឡែកពីក្រដាសបំពេញបែបបទដែលសរសេរហើយពាក់កណ្តាលរបស់គាត់៖ គឺស្រោមសំបុត្រពណ៌ស្វាយរលោងដ៏ធំមួយដែលមានសរសេរអក្សរពណ៌ប្រាក់នៅខ្នងខាងមុខ។ ដោយក្រឡេកមើលមួយឆ្វាច់ឯទ្វារដើម្បីបញ្ជាក់ថា ហ្វីលច្ហមិនទាន់ត្រលប់មកវិញទេ ហេរីក៏រើសយកស្រោមសំបុត្រនោះ ហើយអានថា៖

បាលីងាយរៀន
វគ្គសិក្សាតាមសំបុត្រ
សម្រាប់អ្នកសិក្សាវេទមន្តដំបូង

ដោយហេតុតែចង់ដឹង ហេរីក៏ផ្ចាត់ស្រោមសំបុត្រឲ្យរបើកឡើង រួចទាញបំនត់ក្រដាសស្បែកចៀមចេញពីខាងក្នុង។ មានអក្សរពណ៌ប្រាក់ជាច្រើនទៀតសរសេរនៅទំព័រខាងមុខថា៖

ទើបតែឈានជើងចូលទៅក្នុង ពិភពវេទមន្តទំនើប ដំបូងរឺ? មានហេតុផលផ្ទាល់ខ្លួន ដែលហាមប្រាមមិនឲ្យប្រើវេទមន្តសាមញ្ញៗរឺ? ធ្លាប់ត្រូវគេចំអកឡកឡាយដោយសារតែការប្រើចង្កឹះវេទមន្តមិនល្អរបស់អ្នកដែររឺទេ?

នេះហើយគឺជាចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងប៉ុន្មានខាងលើនេះ!

ពិធីជប់លៀងបុណ្យសព

បាលីងាយរៀន គឺជាវគ្គសិក្សាដែលផ្ដល់ភាពងាយស្រួល ទទួលបានលទ្ធផលឆាប់រហ័ស និងមានសុវត្ថិភាពមួយរយភាគរយ ថែមទាំងទើបច្នៃបង្កើតថ្មីៗទាំងអស់។ មានធ្មប់ និងវេទគូរាប់រយនាក់ ដែលទទួលបាននូវគុណសម្បត្តិអំពីវិធីបាលីងាយរៀននេះ!

អ្នកស្រី ហ្ស. នេតថល នៃត្រកូល ថប់ស្ដែម បានសរសេរថា៖
"ខ្ញុំគ្មានខួរក្បាលនឹងសូត្រឲ្យចាំនូវរបៀនអាគមគាថាទាល់តែសោះ ចំនែកវិធីផ្សំឱសថរបស់ខ្ញុំត្រឹមតែអាចធ្វើឲ្យសមាជិកគ្រួសារខ្ញុំសើចចំអកដាក់តែប៉ុណ្ណឹង! ឥឡូវនេះ ក្រោយពីបានសិក្សាវគ្គបាលីងាយរៀនរួចមក ខ្ញុំក្លាយជាមជ្ឈដ្ឋានចោមរោមពីគ្រប់បក្សគ្រប់ក្រុម ចំនែកឯភ្ញៀវរបស់ខ្ញុំថែមទាំងបានមកតាមសុំអង្វរករខ្ញុំឲ្យបង្រៀនពួកគេនូវដំណោះស្រាយក្នុងការបង្កើតផ្កាភ្លើងរបស់ខ្ញុំទៀតផង!"

រីឯលោក វ៉ាឡុក ដ. ច. ព្រោត នៃត្រកូល ឌីដប៊ឺរី វិញនិយាយថា៖
"ករិយារបស់ខ្ញុំធ្លាប់តែនិយាយមើលងាយចំពោះវេទមន្តដ៏ខ្សត់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្ដែគ្រាន់តែចាប់ផ្ដើមសិក្សាវគ្គបាលីងាយរៀនភ្លាម ខ្ញុំក៏ទទួលបានជោគជ័យក្នុងការបំប្លែងរូបនាងទៅជាសត្វចាបរីបាត់ទៅហើយ! អរគុណហើយ បាលីងាយរៀន!

ដោយមានការចាប់អារម្មណ៍ ហេរីក៏អានតចុះរហូតមកនូវខ្លឹមសារនៅក្នុងស្រោមសំបុត្រនោះ។ តើមានហេតុផលដែលអាចទៅរួចណាមួយទៅ ដែលជំរុញឲ្យហ្វីលច្ចមានចិត្តចង់រៀនវគ្គបាលីងាយរៀននោះ? តើនេះបានន័យថា គាត់មិនមែនជាវេទគូល្អគត់មត់ម្នាក់រឺ? ហេរីទើបតែបានអាន "មេរៀនទីមួយ៖ របៀបកាន់ចង្កឹះ (ដំបូន្មានល្អៗខ្លះៗ)" ស្រាប់តែសម្លេងដើរអូសជើងនៅខាងក្រៅបានផ្ដល់សញ្ញាឲ្យវាថា ហ្វីលច្ចត្រលប់មកវិញហើយ។ ដោយញាត់ក្រដាសស្បែកចៀមចូលទៅក្នុងស្រោមសំបុត្រវិញ ហេរីក៏គ្រវែងវាទៅលើតុការិយាល័យវា ចំពេលដែលទ្វារបង្ហើបឡើង។

ហ្វីលច្ចមើលទៅដូចជាទទួលបានជោគជ័យហើយ។

- ទូបំបាំងកាយនោះពិតជាមានតម្លៃខ្លាំងណាស់!- គាត់ឧទានឡើងដោយក្ដីរីករាយទៅកាន់អ្នកស្រីណូរីស។ - ពួកយើងច្បាស់ជាបានបណ្ដេញភីវចេញជាមិនខាន ឆ្មាសម្លាញ់...

ភ្នែករបស់គាត់បែរមករកហេរី ហើយក្រោយមក ក៏សំដៅទៅស្រោមសំបុត្របាលីងាយរៀន ដែល...ទំរាំតែហេរីដឹង វាហួសពេលទៅហើយ គឺវាស្ថិតនៅចម្ងាយពីរហ្វីតពីកន្លែងដើមរបស់វាឯណោះ។ មុខដ៏ខែងរ៉ែងរបស់ហ្វីលច្ចប្រែក្លាយទៅជាពណ៌ក្រហមដូចដុំឥដ្ឋ។ ហេរី ប្រុងប្រៀបខ្លួនទប់ទល់នឹងរលករញ្ជួយព្រះធរណីនៃកំហឹងក្រេវក្រោធដែលនឹងកើតឡើងនាពេលបន្តិចទៀតនេះ។ ហ្វីលច្ចដើរខ្ញកៗទៅកាន់តុការិយាល័យរបស់គាត់ រួញទាញកញ្ចក់បើកស្រោមសំបុត្រ ហើយគ្រវែងវាទៅក្នុងថតមួយ។

- តើឯង...មានបានអានទេ?- គាត់និយាយឡើងញាប់ស្អេក។

- ទេ- ហេរីកុហកយ៉ាងរហ័ស។

ប្រអប់ដៃកំពកៗជាដុំរបស់ហ្វីលច្ចកំពុងមួលត្របាញ់បញ្ចូលគ្នា។

- ប្រសិនបើឯងគិតថា ឯងបានអានទ្រព្យជាកម្មសិទ្ធិឯកជនរបស់ខ្ញុំនោះ...មិនមែនថាវាជារបស់ខ្ញុំទេ...គឺជារបស់មិត្តម្នាក់... ចាត់ទុកថាអញ្ចឹងចុះ...ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ...

ហេរីកំពុងសម្លឹងមើលគាត់មិនដាក់ភ្នែក ដោយភិតភ័យ។ ហ្វីលច្ចមិនដែលខឹងដល់ម្លឹងៗនោះទេ។ ភ្នែករបស់គាត់កំពុងតែលៀនចេញមក ឯថ្ពាល់ដូចជាចង់របស់គាត់កំពុងតែញញាក់ញញ័រ ហើយសូម្បីតែកន្សែងបង់ករាងក្រឡាៗនោះក៏ជួយមិនបានដែរពេលនេះ។

- ល្អណាស់អញ្ចឹង...ទៅ...ហើយកុំបង្អើបអ្វីសូម្បីតែមួយម៉ាត់...កុំឲ្យសោះ...ទុកជាយ៉ាងណាក្តី ប្រសិនបើឯងពិតជាមិនបានអានអ្វីនោះទេ...ចេញឥឡូវភ្លាមទៅ ខ្ញុំត្រូវសរសេររបាយការណ៍របស់ភីវផង...ម៉េចក៏មិនទៅ...

ដោយសែនភ្ញាក់ផ្អើលនឹងសំណាងរបស់វា ហេរីត់ផាយក្រញាំចេញពីការិយាល័យនោះ ឡើងទៅផ្លូវរបៀង ហើយត្រលប់មកជាន់លើវិញ។ ការគេចផុតពីការិយាល័យរបស់ហ្វីលច្ចដោយគ្មានទទួលទណ្ឌកម្ម ប្រហែលជាការបំបែកឯតទគ្គកម្មមួយនៅក្នុងសាលាហើយ។

- ហេរី! ហេរី! តើវាមានប្រសិទ្ធិភាពដែរឺទេ?

នីកស្ទើរឥតក្បាលហោះសំកាំងចេញពីថ្នាក់រៀនមួយ។ នៅពីក្រោយគាត់ ហេរីអាចមើលឃើញបំណែកបាក់បែកនៃទូពណ៌មាសក្រមៅ ដ៏ធំមួយ ដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានទំលាក់ពីកំពស់ដ៏មហាសែនខ្ពស់មួយ។

- ខ្ញុំបានបញ្ចុះបញ្ចូលភីវឲ្យទម្លាក់វាចំពីលើការិយាល័យរបស់ហ្វីលច្ច- នីកនិយាយទាំងចង់ដឹងចង់ឃើញ។ - គិតថាវាប្រហែលជាអាចបំបែកអារម្មណ៍របស់គាត់បាន...

- តើលោកជាអ្នកធ្វើរឿងហ្នឹងរឺ?- ហេរីស្រដីដោយក្តីដឹងគុណ។ - មែនហើយ វាពិតជាមានប្រសិទ្ធិភាពមែន ខ្ញុំថែមទាំងមិនទទួលការពិន័យទៀតផង។ អរគុណច្រើនហើយ នីក!

ពួកគេដើរឡើងតាមផ្លូវរបៀងជាមួយគ្នា។ ហេរីកត់សម្គាល់ថា នីកស្ទើរឥតក្បាលនៅតែកំពុងកាន់សំបុត្របដិសេធរបស់លោក ផាទ្រីក ដដែល...

- ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ខ្ញុំអាចជួយអ្វីបានទៅចុះអំពីការប្រមាញ់ឥតក្បាលនោះ- ហេរីបន្លឺឡើង។

នីកស្ទើរឥតក្បាលទុចដំនើរង៉ក់ ហើយហេរីក៏ដើរកាត់ខ្លួនគាត់។ វាបន់តែកុំឲ្យដើរឆ្លងកាត់ខ្លួនគាត់ទៅចុះ ព្រោះថា វាដូចជាបោះជំហានឆ្លងកាត់ទឹកផ្កាឈូកត្រជាក់ដូចទឹកកកអ៊ីចឹង។

- ប៉ុន្តែមានរឿងមួយដែលឯងអាចធ្វើឲ្យខ្ញុំបាន- នីកឧទានឡើងយ៉ាងរំជួលចិត្ត។ - ហេរី...បើខ្ញុំមិនស្នើសុំច្រើនពេកនោះទេ...ប៉ុន្តែ មិនចាំបាច់ទេ ឯងច្បាស់ជាមិនចង់...

- តើវាជាអ្វីទៅ?- ហេរីសួរ។

- អឺ...ពិធីបុណ្យហាឡូវីនឆ្នាំនេះគឺជាពិធីរំលឹកសពទីប្រាំរយរបស់ខ្ញុំ- នីកស្ទើរឥតក្បាលនិយាយ ព្រមទាំងបង្ហោះខ្លួនឡើងបន្តិច ហើយមើលទៅដូចជាមានកិត្តិយសណាស់។

- អូ!- ហេរីពោលតប ដោយមិនប្រាកដថា តើវាគួរតែធ្វើមុខសោកស្តាយ រឺក៏រីករាយអំពីដំណឹងនេះនោះទេ។ - មែនហើយ។

- ខ្ញុំនឹងប្រារព្ធពិធីជប់លៀងមួយនៅក្នុងគុកងងឹតដែលមានកន្លែងរាងធំបន្តិច។ មិត្តភក្តិនឹងមកចូលរួមពីទូទាំងប្រទេស។ វាពិតជាមានកិត្តិយសខ្លាំងណាស់ ដែលបានឯងទៅចូលរួម។ លោកវីស្លី និងកញ្ញាហ្គ្រេនជឺរក៏នឹងស្វាគមន៍ដែរ ជាការពិត

ណាស់...ប៉ុន្តែខ្ញុំខ្លាចថា ឯងចង់ទៅចូលរួមពិធីជប់លៀងជាមួយសិស្សសាលាគ្នាឯងជាង មែនរឺក៏ទេ?- គាត់សម្លឹងមើលមកហេរីទន្ទឹងស្តាប់ចម្លើយតប។

- ទេ- ហេរីស្រដីយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ - ខ្ញុំនឹងទៅ...

- ក្មេងប្រុសសំណព្វចិត្តខ្ញុំអើយ! ហេរី ផោតធ័រ នៅឯពិធីជប់លៀងបុណ្យសពរបស់ខ្ញុំ! ហើយ- គាត់និយាយបែបស្ទាក់ស្ទើរដោយមើលទៅរាងរំភើបចិត្តជាខ្លាំង - តើឯងអាចបញ្ជាក់ប្រាប់លោក ផេទ្រីក ថាតើ ឯងយល់ថាខ្ញុំហ្នឹង គួរឲ្យខ្លាច និងគួរឲ្យសរសើរយ៉ាងណាបានដែររឺទេ?

- បាន...ពិតជាបាន- ហេរីតប។

នីកស្ទើរផុតក្បាលញញឹមយ៉ាងប្រិមប្រិយដាក់វា។

*

- ពិធីជប់លៀងបុណ្យសពរឺ?- ហឺម៉ាយអូនីឧទានឡើងយ៉ាងរហ័សរហួន នៅពេលដែលហេរីបានផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់ និងចូលរួមជាមួយនាង និងរ៉ុនក្នុងសហសាល។ - ខ្ញុំហ៊ានភ្នាល់ថា មិនមានមនុស្សនៅរស់ច្រើនទេ ដែលអាចនិយាយថា ពួកគេធ្លាប់ទៅចូលរួមពិធីនោះ...វាច្បាស់ជាគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់ហើយ!

- តើហេតុអ្វីបានជាម្នាក់ៗចង់ប្រារព្ធពិធីនៅថ្ងៃដែលពួកគេស្លាប់ទៅវិញ?- រ៉ុនសួរ វាកំពុងតែធ្វើលំហាត់កិច្ចការផ្ទះផ្នែកឱសថរាវរបស់វាបានពាក់កណ្តាល ហើយក៏រាងម៉ូម៉ៅផងដែរ។ - ឥឡូវតែឮពាក្យថា សាកសព ខ្ញុំអារម្មណ៍មិនល្អតែម្តង...

ភ្លៀងនៅតែហូរចុះសស្រាក់តាមបង្អួច ដែលឥឡូវឡើងពណ៌ទឹកខ្មៅ ប៉ុន្តែនៅខាងក្នុងសុទ្ធតែមានសភាពភ្លឺថ្លា និងរួសរាយ។ ពន្លឺភ្លើងចែងចាំងពន្លឺពីលើកៅអីភ្នាក់ដៃស្រួយៗជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលមនុស្សម្នានៅអង្គុយអានសៀវភៅ ជជែកគ្នា ធ្វើលំហាត់កិច្ចការផ្ទះ រឺក៏...បើក្នុងករណីហ្វ្រេដ និងចច វីស្លីវិញ...គឺព្យាយាមរកនឹកមើលថាតើ នឹងមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើគេឲ្យត្រកួតស៊ីកាំជ្រួចចោរសមុទ្រវិញនោះ។ ហ្វ្រេដបាន "ជួយសង្គ្រោះ" សត្វត្រកួតរស់នៅក្នុងភ្លើងពណ៌ទឹកក្រូចភ្លឺថ្លាមួយក្បាលកាលពីនៅរៀនមុខវិជ្ជា ថែរក្សាសត្វវេទមន្ត ហើយឥឡូវ សត្វត្រកួតនោះកំពុងតែឆេះងំៗនៅលើតុមួយ ដែលត្រូវបានឡោមព័ទ្ធជិតទៅដោយពួកអ្នកចង់ដឹងចង់ឃើញមួយក្រុម។

ហេរីនិយាយប្រាប់រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីដល់ត្រង់កន្លែង ហ្វីលចូ និង វគ្គសិក្សាបាលីងាយរៀន ស្រាប់តែពេលនោះ សត្វត្រកួតបន្លឺសូរស៊ីៗហោះទៅក្នុងអាកាស ដោយបញ្ចេញផ្កាភ្លើង និង សំឡេងផ្ទុះខ្លាំងៗ ខណៈពេលដែលវាបង្វិលខ្លួនយ៉ាងសាហាវឃោរឃៅជុំវិញបន្ទប់នោះ។ ការប្រាកដខ្លួនឡើងរបស់ ពៀរស៊ី ចេញមកស្រែកឡើងស្អកកដាក់ហ្វ្រេដ និងចច ការសំដែងដ៏ពិសេសមួយនូវផ្កាយលឿងខ្ចាតព្រាតៗចេញពីមាត់របស់សត្វត្រកួត ហើយនិងការរត់គេចរបស់វាដោយលោតចូលទៅក្នុងភ្លើង ដោយមានបន្លឺសំឡេងផ្ទុះផ្ទួងៗ បានធ្វើឲ្យគំនិតអំពី ហ្វីលចូ និង ស្រោមសំបុត្របាលីងាយរៀន រលុបបាត់ចេញពីសតិរបស់ហេរី។ នៅជិតដល់ពេលបុណ្យហាឡូវីនមកដល់ ហេរីក៏ចាប់ផ្តើមសោកស្តាយចំពោះពាក្យសន្យាដ៏ប្រញាប់ប្រញាល់ ថាទៅចូលរួមពិធីជប់លៀងបុណ្យសព។ អ្នកផ្សេងទៀតក្នុងសាលានឹងទៅចូលរួមពិធីជប់លៀងថ្ងៃបុណ្យហាឡូវីនរបស់ពួកគេយ៉ាងសប្បាយរីករាយ។ មហាសាលត្រូវបានលំអទៅដោយប្រជៀវរស់ៗដូចសព្វដង ចំនែកផ្លែល្ពៅធំល្វឹងរបស់ហាហ្គ្រីដក៏ត្រូវបានគេឆ្លាក់ទៅជាគោមធំៗល្មមតែនឹងអាចដាក់មនុស្សបីនាក់អង្គុយបាន ហើយក៏មានពាក្យចចាមអារ៉ាមថា លោកដាំប៊័លដ័របានកក់នូវក្រុមរាំឆ្អឹងខ្មោចសម្រាប់ទុកជាការកែអផ្សុក។

ពិធីជប់លៀងបុណ្យសព

- សន្យាគឺជាសន្យាណ៎ា- ហឺម៉ាយអូនីរំលឹកហេរីបែបបង្គាប់បញ្ជា។ - ឯងនិយាយហើយតើ ថាឯងនឹងទៅចូលរួមពិធីជប់លៀងបុណ្យសព។

ដូច្នេះ នៅម៉ោងប្រាំពីរ ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីធ្វើដំណើរតាមផ្លូវចូលទៅក្នុងមហាសាល ដែលពោរពេញដោយមនុស្សម្នា ថែមទាំងត្រូវបំភ្លឺឡើងព្រោងព្រាតយ៉ាងស្វាគមន៍ ទៅដោយចានមាស ព្រមទាំងទានជាច្រើនដើម រួចក៏តំរង់ជំហានរបស់ពួកគេសំដៅទៅគុកងងឹត។

ផ្លូវរបៀងដែលនាំទៅកាន់ពិធីជប់លៀងរបស់ នីកស្ទើរគតក្បាល ត្រូវបានតំរៀបជាជួរទៅដោយទានផងដែរ ទោះបីជាប្រសិទ្ធិភាពដាច់ឆ្ងាយពីភាពរីករាយយ៉ាងណាក្តី៖ មានទានពណ៌ខ្មៅជាំវែងស្តើងៗ ដែលសុទ្ធតែបញ្ចេះពន្លឺពណ៌ខៀវខ្ចី បង្កើតបាននូវពន្លឺដូចខ្មោចស្រពិចស្រពិល សូម្បីតែនៅលើមុខដ៏រស់រវើករបស់ពួកគេក៏ដោយ។ សីតុណ្ហភាពកាន់តែធ្លាក់ចុះបន្តិចម្តងៗ ទន្ទឹមនឹងរាល់ជំហានដែលពួកគេឈានទៅមុខ។ ខណៈពេលដែលហេរីញ័រចំប្រប់ពេញប្រាណ ព្រមទាំងទាញបន្តឹងអាវរ៉ូបរបស់វា ស្រាប់តែវាឮសូរអ្វីមួយដែលស្តាប់មើលទៅដូចជា សូរក្រចកដៃរាប់ពាន់ទង្គិចនឹងបន្ទះក្តារខៀនដ៏ធំមហិមាមួយ។

- តើនោះរឺជាតន្ត្រី?- រ៉ុនខ្សឹបសួរ។ ពួកគេបត់កាច់ជ្រុង ហើយក៏ឃើញ នីកស្ទើរគតក្បាល កំពុងតែឈរនៅមាត់ទ្វារចូលស្ថិតក្នុងឈុតរ៉ូបសំពត់កម្ម៉ី។

- មិត្តភក្តិសម្លាញ់របស់ខ្ញុំអើយ- គាត់បន្លឺឡើងទាំងទុក្ខព្រួយ។ - សូមស្វាគមន៍ សូមស្វាគមន៍...ពិតជារីករាយណាស់ដែលពួកឯងអាចឆ្លៀតមកបាន...

គាត់ដោះមួកពោមបក្សីរបស់គាត់ចេញ ហើយលំអោនកាយឲ្យអញ្ជើញពួកគេចូលក្នុង។

ពិតជាមិនគួរឲ្យជឿនឹងភ្នែកទាល់តែសោះ។ គុកងងឹតសុទ្ធតែពោរពេញទៅដោយមនុស្សពណ៌សដូចគុជខ្យងយ៉ាងថ្លាឈ្វង់ ភាគច្រើនរសាត់ទៅមកជុំវិញឆាករាំដ៏កកកុញ កំពុងតែរាំរបាំវ៉ាល់ស៍ ទៅតាមសំឡេងញ័រៗដ៏គួរអោយញញើត បន្លឺឡើងពីឧបករណ៍តន្ត្រីជាងសាមសិប ដែលប្រគំដោយក្រុមភ្លេងនៅច្រកផ្លូវមួយ។ ចង្កៀងចងព្យួរនៅពីលើក្បាលបញ្ចេះពន្លឺពណ៌ខៀវស្រងាត់នាពេលពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ បូកបន្ថែមនឹងពន្លឺទៀនពណ៌ខ្មៅៗមួយពាន់ទៀត។ ដំណកដង្ហើមរបស់ពួកគេបានក្លាយទៅជាផ្សែងអ័ព្ទនៅពីមុខខ្លួន វាហាក់បីដូចជាដើរចូលទៅក្នុងទូទឹកកកអញ្ចឹង។

- តើយើងគួរតែដើរមើលជុំវិញដែររឺទេ?- ហេរីផ្តល់មតិ ដោយហេតុតែចង់កំដៅជើងរបស់វា។

- ប្រយ័ត្នណ៎ា កុំដើរកាត់នរណាម្នាក់ឲ្យសោះ- រ៉ុននិយាយទាំងញញើតញញើម ហើយពួកគេក៏ដើរសសៀរៗតាមគែមឆាករាំ។ ពួកគេដើរកាត់មុខដូនជីស្រងេះស្រងោចមួយក្រុម បុរសដាច់រហែកខោអាវម្នាក់ដែលកំពុងពាក់ច្រវ៉ាក់ ព្រមទាំងបព្វជិតគន្ធាត់ម្នាក់ ត្រូវជាខ្មោចដ៏ស្រស់ស្រាយនៃក្រុមហាហ្វលផ័ហ្វ ដែលកំពុងនិយាយទៅកាន់អប្បប្ញទ្ធិម្នាក់មានព្រួញមួយដោតចេញពីថ្ងាស។ ហេរីមិនភ្ញាក់ផ្អើលទេដែលបានឃើញថា បួដឌី បារ៉ុន ខ្មោចក្រុមស្លីតឺរីនស្គមកំព្រឹងៗ ខ្លួនប្រឡាក់សុទ្ធតែស្នាមឈាមពណ៌ប្រាក់ កំពុងតែត្រូវខ្មោចឯទៀតៗព្យាយាមនៅឲ្យឆ្ងាយពីគាត់។

- អូ! ទេ- ហឺម៉ាយអូនីស្រដី ព្រមទាំងទុចដំណើរងក់។ - ត្រលប់ក្រោយវិញ ទៅក្រោយវិញ ខ្ញុំមិនចង់និយាយជាមួយម៉ុននីង មីតថលនោះទេ...

- នរណាគេ?- ហេរីសួរ ខណៈពេលដែលពួកគេដើរមកក្រោយវិញយ៉ាងរហ័សដៃរហ័សជើង។

- នាងគឺជាខ្មោចបង្កន់ក្នុងបន្ទប់ទឹកសិស្សស្រីនៅជាន់ទីមួយ- ហឺម៉ាយអូនីពន្យល់។

- នាងនៅក្នុងបង្គន់?

- ហ្នឹងហើយ។ បង្គន់នោះខូចប្រើមិនកើតពេញមួយឆ្នាំ ដោយសារតែនាងចេះតែមានអារម្មណ៍ឆេវឆាវ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យជន់លិចពេញទីកន្លែងទៀតផង។ ប្រសិនបើជៀសរួច ខ្ញុំមិនចូលទៅទីនេះទេ។ វាពិតជាពិបាកនឹងបត់ដៃបត់ជើងណាស់ ពេលដែលនាងយំរៀបរាប់ប្រាប់យើង...

- មើលនុះ! គឺអាហារទេតើ!- រ៉ុនឧទានឡើង។

នៅជ្រុងម្ខាងទៀតនៃបន្ទប់ងងឹត មានតុវែងមួយ ហើយក៏ត្រូវគ្របដណ្ដប់ដោយសំពត់កម្ទីពណ៌ខ្មៅដែរ។ ពួកគេខិតទៅជិតរកមើលអីញ៉ាំទាំងចង់ដឹងចង់ឃើញ ប៉ុន្តែមួយសន្ទុះក្រោយមក ក៏ឈប់ដំណើរភ្លាម ដោយតក់ស្លុតយ៉ាងខ្លាំង។ ក្លិនម្ហូបពិតជាគួរឲ្យខ្ពើមរអើមណាស់។ មានត្រីរលួយៗធំៗនៅលើចានទាបពណ៌ប្រាក់ដ៏ស្អាតសង្ហា។ នំ ធ្យូងខ្មៅៗដែលឆេះងំៗ ត្រូវចាប់ដាក់ទៅលើថាសដាក់ម្ហូបអាហារ។ មានបង្អែមដង្កូវដ៏ធំមួយ បន្ទះប្រូម៉ាសមួយចំនិតដែលដុះផ្សិតពណ៌បៃតងឡើងដូចរោមសត្វ ហើយនិង... ដែលមានសភាពល្អជាងគេក្នុងបន្ទប់នោះ...គឺនំពណ៌ប្រផេះដ៏ធំសម្បើមមានរូបរាងជាថ្មដាក់ក្បាលផ្នូរ ថែមទាំងឆ្លាក់ពីលើដោយពាក្យកករឹងដូចជ័រកៅស៊ូ គឺៈ

លោក និកូឡាស ឌឺ មីមស៊ី ដបភីង៍តុន

ស្លាប់នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ១៤៩២

ហេរីសម្លឹងមើល ដោយភ្ញាក់ផ្អើលទៅកាន់ខ្មោចគន្ធាត់មួយខិតមកជិតតុអាហារ អោនចុះយ៉ាងទាប ហើយក៏ដើរកាត់តុនោះព្រមទាំងប្រហមាត់ធំៗដើម្បីដាក់បញ្ចូលត្រីសូម៉ុងស្អុយមួយក្បាល។

- តើលោកអាចភ្លក្សរសជាតិបានដែររឺ ពេលដើរកាត់ត្រីនោះ?- ហេរីសួរគាត់។

- ស្ទើរតែអាចភ្លក្សបាន- ខ្មោចនោះតបវិញយ៉ាងសោកសង្រេង រួចគាត់ក៏ហោះរសាត់ទៅឆ្ងាយ។

- ខ្ញុំគិតថា ពួកគេច្បាស់ជាទុកឲ្យវាស្អុយរលួយអញ្ចឹងហើយ ដើម្បីឲ្យមានក្លិនខ្លាំង- ហឺម៉ាយអូនីស្រដីធ្វើជាអ្នកចេះដឹង ថែមទាំងយកដៃខ្ទប់ច្រមុះ ហើយអោនទៅមើលបង្អែមរលួយនោះឲ្យបានច្បាស់។

- តើយើងអាចទៅកន្លែងផ្សេងបានដែររឺទេ? ខ្ញុំដូចជាចង់ក្អួតដល់ហើយ- រ៉ុនផ្ដល់យោបល់។

ពួកគេមិនទាន់ទាំងបានបែរខ្លួនមកវិញផង ស្រាប់តែបុរសមាឌល្អិតម្នាក់ហោះឆាបភ្លាមៗពីខាងក្រោមតុ ហើយមកឈប់នៅពីមុខពួកគេតែម្ដង។

- សួស្ដី! ភីវ- ហេរីនិយាយយ៉ាងប្រយ័ត្នប្រយែង។

ខុសពីខ្មោចដទៃទៀតនៅជុំវិញពួកគេ ខ្មោចភីវ មានសភាពផុះដាច់ស្រឡះពីភាពស្លេកស្លាំង និងភាពអាចមើលធ្លុះ។ គាត់កំពុងតែពាក់មួយចូលរួមពិធីពណ៌ទឹកក្រូចខ្ចី ពាក់ក្រវ៉ាត់កដែលចេះបង្វិលចុះឡើង ព្រមទាំងផ្គិតស្នាមញញឹមស្ញេញស្ញាញនៅលើមុខដ៏ពិរុទ្ធយ៉ាងធំទូលាយរបស់គាត់។

- ញ៉ាំអីបន្តិចទេ?- គាត់និយាយយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ដោយហុចទៅឲ្យពួកគេនូវចានគ្រាប់សណ្ដែកដុះផ្សិត។

- ទេ អរគុណច្រើន- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង។

- បានស្ដាប់ឮឯងនិយាយដើមពីមីតថលកំសត់- ភីវស្រដី ដោយភ្នែកចុះឡើង។ - ពិតជាមិនគួរសមទេដែលឯងធ្វើចំពោះមីតថលកំសត់បែបនេះនោះ។- គាត់ដកដង្ហើមមួយយ៉ាងវែង រួចក៏ស្រែកខ្លាំងៗថាៈ

- អេ! មីតថល!

- អូ! ទេ ភីវ កុំប្រាប់នាងពីអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយអី នាងច្បាស់ជានឹងកើតទុក្ខមិនខាន- ហឺម៉ាយអូនីខ្សឹបប្រាប់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់។ - ខ្ញុំមិនមានន័យថាដូច្នោះទេ ខ្ញុំមិនប្រកាន់នឹងនាងឡើយ...អឺ សួស្តី មីតថល។

ខ្មោចក្មេងស្រីរាងកន្ទុលក្រអាញបានហោះសំកាំងមក។ នាងមានមុខកើតទុក្ខសោកបំផុត ដែលហេរីមិនដែលធ្លាប់បានឃើញពីមុនមកទេ។ មុខនាងត្រូវបានបិទបាំងពាក់កណ្តាលពីក្រោយសក់វែងស្រឡូន និងវ៉ែនតាដូចគុជខ្យងដ៏ក្រាស់មួយ។

- ស៊្មីគេ?- នាងនិយាយទាំងមុខក្រញូវ។

- តើឯងសុខសប្បាយជាទេ មីតថល?- ហឺម៉ាយអូនីសួរ ដោយសំឡេងក្លែងក្លាយដ៏ឆ្លាតវៃ។ - ពិតជារីករាយណាស់ដែលបានជួបឯងនៅក្រៅបង្គន់។

មីតថលដកដង្ហើមមួយខ្សឹត។

- កញ្ញាប្រ្គេនជឺរទើបតែនិយាយដើមអំពីឯងអំបាញ់មិញនេះ...- ភីវបន្លឺឡើងយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ដាក់ត្រចៀករបស់មីតថល។

- គ្រាន់តែនិយាយ...និយាយថា...នាងមានរូបរាងស្អាតម្ល៉េះទេនៅយប់នេះ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ ព្រមទាំងដៀងភ្នែកសំដៅទៅភីវ។

មីតថលសម្លឹងមើលមកហឺម៉ាយអូនីដោយមន្ទិលសង្ស័យ។

- ឯងកំពុងតែយកខ្ញុំមកកំប្លែងលេង- នាងនិយាយ ថែមទាំងមានទឹកភ្នែកពណ៌ប្រាក់រលីងរលោងនៅក្នុងភ្នែកដែលអាចមើលធ្លុះទាំងគូរបស់នាង។

- ទេ...និយាយតាមត្រង់ទៅ...តើខ្ញុំមានបាននិយាយថាតើមីតថលមើលទៅស្អាតប៉ុណ្ណាដែររឺទេ?- ហឺម៉ាយអូនីស្រដី ដោយចាប់អង្រួនឆ្អឹងជំនីររ៉ុន និងហេរីយ៉ាងខ្លាំង។

- អូ! មែនហើយ...

- នាងពិតជា...

- កុំភូតខ្ញុំឲ្យសោះ- មីតថលឧទានឡើងទាំងដង្ហក់ ឯទឹកភ្នែកកំពុងតែជោរជន់លើមុខរបស់នាង ខណៈពេលដែលភីវសើចកក្អឹកយ៉ាងសប្បាយរីករាយពីលើស្មារបស់នាង។ - តើឯងគិតថា ខ្ញុំមិនដឹងពីអ្វីដែលពួកមនុស្សទាំងនោះហៅខ្ញុំពីក្រោយខ្នងរឺ? មីតថលគន្ធាត់! មីតថលគម្រក់! មីតថលវេទនា មីតថលស្រពោន និងចេះតែថ្ងូចថ្ងូរ!

- ឯងភ្លេចពាក្យ "សំបូរមុន" ហើយ- ភីវខ្សឹបដាក់ត្រចៀកនាង។

ម៉ុននីងមីតថលចាប់ផ្តើមយំខ្សឹកខ្សួលយ៉ាងគួរឲ្យតានតឹងក្នុងចិត្ត ហើយក៏ភៀសខ្លួនចេញពីគុកងងឹតនោះទៅ។ ភីវហោះតាមពីក្រោយនាង ព្រមទាំងគប់គ្រាប់សណ្តែកដុះផ្សិតទៅកាន់នាង និងស្រែកខ្លាំងៗថាៈ

- សុទ្ធតែមុន! សុទ្ធតែមុន!

ឥឡូវ នីកស្ទើរផតក្បាលបានរសាត់កាត់ហ្វូងមនុស្សសំដៅមករកពួកគេ។

- សប្បាយដែររឺទេ?

- អូ! សប្បាយណាស់- ពួកគេកុហក។

- មិនអន់ដែរ- នីកស្ទើរឥតក្បាលនិយាយយ៉ាងមានមោទនៈ។ - ស្ត្រីមេម៉ាយចេះតែទ្រហោយំម្នាក់នោះមកពី ក្រុងឃិន ឯណោះ...ជិតដល់ពេលឡើងថ្លែងសុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំហើយ យកល្អ ខ្ញុំគួរតែទៅដាស់តឿនក្រុមភ្លេងបន្តិចសិន...

ប៉ុន្តែ ស្រាប់តែក្រុមវង់ភ្លេងឈប់លេងនាក្សិណនោះតែម្តង។ ពួកគេ ហើយនិងអ្នករាល់គ្នាឯទៀតនៅក្នុងគុកងងឹតសុទ្ធតែស្ងាត់មាត់ជ្រប ព្រមទាំងសម្លឹងមើលជុំវិញដោយរំជើបរំជួលចិត្ត ខណៈពេលដែលសម្លេងត្រែផ្លុំបញ្ឆោក់ពីការដេញប្រមាញ់មួយបន្លឺឡើង។

- អូ! តាំងទៀតហើយ- នីកស្ទើរឥតក្បាលស្រដីទាំងជូរចត់។

មានសេះខ្មោចដប់ពីរក្បាលផុសចេញពីជញ្ជាំងគុកងងឹត ដែលសេះមួយក្បាលៗសុទ្ធតែមានអ្នកជិះឥតក្បាលម្នាក់។ ក្រុមហ្វូងមនុស្សនាំគ្នាទះដៃយ៉ាងខ្លាំងៗ ចំនែកហេរីក៏ចាប់ផ្តើមទះដៃនឹងគេនឹងឯងដែរ ប៉ុន្តែក៏ដាក់ដៃចុះវិញភ្លាមពេលឃើញទឹកមុខរបស់នីក។

សេះទាំងនោះបំផាយខ្លួនចូលទៅចំកណ្តាលវង់រាំ រួចឈប់ព្រឹប ខ្លួនផេចយក្រោយបន្តិចទៅមុខបន្តិច។ នៅពីមុខគេ គឺជាខ្មោចមាឌធំម្នាក់ ដែលកំពុងតែកាន់ក្បាលសុទ្ធតែពុកចង្ការបស់គាត់នៅពីក្រោមដៃ ហើយក៏ជាកន្លែងសម្រាប់គាត់ផ្លុំត្រែដែរ។

ខ្មោចនោះលោតចុះមកក្រោម លើកក្បាលរបស់គាត់ឡើងខ្ពស់ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចមើលឃើញហ្វូងមនុស្ស (អ្នករាល់គ្នាផ្ទុះសំណើចចំពោះរឿងនេះ) រួចក៏បោះជំហានវែងៗសំដៅទៅរកនីក ដោយបំពាក់ក្បាលទៅលើកគាត់វិញ។

- នីក!- គាត់គ្រហឹម។ - តើឯងសុខទុក្ខយ៉ាងម៉េចដែរ? ក្បាលនៅតែរណែងរណោងនៅឡើយទេរឺ?

- សូមស្វាគមន៍ ផាទ្រីក- នីកបន្លឺឡើងទាំងទើសទាល់។

- មានពួកមនុស្សមកទៀត!- លោក ផេទ្រីក ឧទានឡើង ពេលបានឃើញ ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី ហើយក៏ធ្វើជាលោតកញ្ឆេងដោយភាពភ្ញាក់ផ្អើល ដែលធ្វើឲ្យក្បាលរបស់គាត់ធ្លាក់ចុះម្តងទៀត (ហ្វូងមនុស្សចាប់ផ្តើមសើចគឹល)។

- ពិតជាពូកែកំប្លែងលេងមែន- នីកស្ទើរឥតក្បាលនិយាយបែបគំរាមកំហែង។

- កុំប្រកាន់អី នីក!- ក្បាលលោក ផេទ្រីក ស្រែកឡើងពីលើកម្រាល។ - នៅតែកើតទុក្ខមិនសុខចិត្តនឹងពួកយើងមិនឲ្យចូលរួមក្នុងក្រុមប្រមាញ់ទៀតរឺ! ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់បានន័យថា...មើលគូកនយើងទៅមើល...

- ខ្ញុំគិតថា- ហេរីនិយាយយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ ពេលបានឃើញទឹកមុខបង្កប់ដោយអត្ថន័យរបស់នីកបាញ់ឆ្ពោះមករកវា។ - នីកពិតជា...ភិតភ័យ ហើយ...អឺ...

- ហា!- ក្បាលរបស់លោក ផេទ្រីក ស្រែក។ - ហ៊ានភ្នាល់ថា គាត់ច្បាស់ជាស្នើសុំឲ្យឯងនិយាយដូច្នោះហើយ!

- ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនយល់ទាស់អ្វីទេ ខ្ញុំគិតថាដល់ពេលដែលត្រូវថ្លែងសុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំហើយ!- នីកស្ទើរឥតក្បាលឧទានឡើងខ្លាំងៗ រួចបោះជំហានវែងៗសំដៅទៅរកវេទិកា ហើយឡើងទៅលើឆាកបំភ្លឺដោយភ្លើងពណ៌ខៀវព្រោងព្រាត។

- អស់លោក លោកស្រី អ្នកនាងកញ្ញា ខ្ញុំពិតជាមានសេចក្តីសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង....

ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់យកត្រចៀកស្តាប់ទៀតទេ។ លោក ផាទ្រីក ហើយនិងខ្មោចដទៃទៀតក្នុងក្រុមប្រមាញ់ឥតក្បាលស្រាប់តែចាប់ផ្តើមលេងល្បែង ដេញចាប់ក្បាល ហើយហ្វូងខ្មោចនាំគ្នាមីម្នាមកមើលទាំងអស់។ នីកស្ទើរឥតក្បាលព្យាយាមទាំងឥតអំពើដើម្បីទាក់ទាញអារម្មណ៍ទស្សនិកជនរបស់គាត់ ប៉ុន្តែក៏សម្រេចចិត្តបោះបង់ចោល ខណៈដែលក្បាលរបស់លោក ផាទ្រីកហោះវើរកាត់ពីមុខគាត់ បណ្តាលឲ្យមានសម្រែកហូរកញ្ជ្រៀវយ៉ាងខ្លាំង។

ហេរីពិតជាត្រជាក់ណាស់នាពេលឥឡូវនេះ នេះមិនទាំងនិយាយអំពីគំលានផង។

- ខ្ញុំទ្រាំមិនបានទៀតទេ- រ៉ុនរអ៊ូរទាំតិចៗដោយសង្កៀតធ្មេញ ខណៈពេលដែលក្រុមវង់ភ្លេងចាប់ផ្ដើមសំដែងឡើងវិញ រីឯពួកខ្មោចក៏នាំគ្នាត្រលប់មករាំលើឆាក។

- តោះទៅ- ហេរីយល់ស្របតាម។

ពួកគេនាំគ្នាដើរថយក្រោយសំដៅមករកទ្វារចេញ ព្រមទាំងងក់ក្បាល និងសើចញឹមៗដាក់នរណាក៏ដោយដែលសម្លឹងមើលមកពួកគេ ហើយមួយនាទីក្រោយមក ពួកគេក៏ប្រញាប់ប្រញាល់ឡើងមកផ្លូវរបៀង ដែលពោរពេញដោយទានពណ៌ខ្មៅវិញ។

- បង្អែមលាងមាត់ប្រហែលជាមិនទាន់ចប់នៅឡើយទេ- រ៉ុនបន្លឺឡើងដោយក្ដីសង្ឃឹម ដោយដឹកនាំផ្លូវឡើងកាំជណ្ដើរទៅកាន់ច្រកចូលសាល។

ហើយបន្ទាប់មក ហេរីបានឮសំឡេងនោះទៀត។

- *...ចិញ្ច្រាំ...ហែក...សម្លាប់...*

វាគឺជាសម្លេងចង់អាឃាតដ៏សោះកក្រោះ ដូចគ្នាទៅនឹងសំឡេងដែលវាបានឮនៅក្នុងការិយាល័យរបស់លោក ឡក់ហាត។

វាបញ្ឈប់ដំណើរភ្លាម រួចផ្អឹបខ្លួនទៅនឹងជញ្ជាំងថ្ម ហើយខំត្រងត្រាប់ស្ដាប់ ក្រោយមកក៏សម្លឹងមើលជុំវិញ ព្រមទាំងមៀងមើលចុះឡើងផ្លូវរបៀងដែលបំភ្លឺឡើងព្រាលៗ។

- ហេរី តើឯង...?

- ខ្ញុំឮសំឡេងនោះម្ដងទៀតហើយ...ឈប់និយាយមួយភ្លែតសិនទៅ...

- *...ស្រេកឃ្លានណាស់...អស់ពេលជាយូរមកហើយ...*

- ស្ដាប់ទៅមើល!- ហេរីឧទានឡើងជាបន្ទាន់ ហើយ រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនីឈរស្ងៀមទ្រឹងតាមសម្លឹងមើលវា។

- *....សម្លាប់...ដល់ពេលត្រូវសម្លាប់ហើយ...*

សំឡេងនោះកាន់តែរសាត់ទៅឆ្ងាយ។ ហេរីប្រាកដក្នុងចិត្តណាស់ថា វាធ្វើដំណើរទៅឆ្ងាយហើយ...គឺធ្វើដំណើរឡើងទៅលើ។ ភាពច្របូកច្របល់រវាង សេចក្ដីភ័យខ្លាច និង ក្ដីរំភើប បានបុកផ្ទប់នឹងសតិរបស់វា ខណៈពេលដែលវាសម្លឹងមើលមិនដាក់ភ្នែកឯពិតានងងឹតស្លុងនោះ៖ តើវាធ្វើចលនាទៅលើយ៉ាងម៉េចនឹងកើតទៅ? តើវាជាខ្មោចរឺ បានជាពិតានថ្មមិនមែនជាឧបសគ្គចំពោះវា?

- តាមផ្លូវនេះ- វាស្រែក ហើយក៏ចាប់ផ្ដើមរត់ គឺរត់ឡើងតាមជណ្ដើរ សំដៅទៅកាន់ច្រកចូលសាល។ គ្មានប្រយោជន៍អ្វីនឹងសង្ឃឹមថាបានស្ដាប់ឮសម្លេងអ្វីទៀតនៅទីនេះនោះទេ ពីព្រោះតែការនិយាយប៉ប៉ាច់ប៉ប៉ោចក្នុងពិធីជប់លៀងបុណ្យហាឡូវីនកំពុងតែរំពងឡើងទ្រហឹងអឺងកងពេញមហាសាលទៅហើយនោះ។ ហេរីឈានជើងឡើងតាមជណ្ដើរថ្មើពីថ្មកែវទៅជាន់ទីមួយ ដោយមានរ៉ុននិងហឺម៉ាយអូនីរត់ត្រឹកៗពីក្រោយ។

- ហេរី តើពួកយើង...

- ស្ហូ!

ហេរីប្រុងចាំស្ដាប់។ វាស្ដាប់ឮសំឡេងនោះទៀត យ៉ាងសែនឆ្ងាយ បន្លឺចេញពីជាន់ខាងលើ ហើយកាន់តែខ្សោយទៅៗ៖

- *...ខ្ញុំធុំក្លិនឈាម...ខ្ញុំធុំក្លិនឈាម!*

ពោះរបស់វាដូចជាត្រូវទ្រេតទៅម្ខាង...

- វានឹងសម្លាប់នរណាម្នាក់ហើយ!- ហេរីស្រែក ហើយដោយមិនរវីរវល់នឹងទឹកមុខស្រឡាំងកាំងរបស់រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី វាក៏រត់ត្រុយឡើងកាំជណ្ដើរទៅជាន់ខាងលើ ដោយរំលងម្ដងបីកាំ ព្រមទាំងព្យាយាមផ្ទៀងត្រចៀកស្ដាប់សម្លេងមួយផ្សេងពីស្នូរជើងតតូងតតាងរបស់វា...

ហេរីរត់យ៉ាងញាប់ជើងជុំវិញជាន់ទីពីរទាំងមូល ព្រមទាំងមានរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីរត់ទាំងហត់គឃូសតាមពីក្រោយវា ហើយមិនព្រមឈប់ឡើយ រហូតដល់ពួកគេកាច់ជ្រុងមួយទៅក្នុងច្រកដែលគ្មានមនុស្សចុងក្រោយបង្អស់។

- ហេរី តើរឿងទាំងអស់ហ្នឹងវាយ៉ាងម៉េចទៅ?- រ៉ុនបន្លឺឡើង ព្រមទាំងជូតញើសចេញពីមុខរបស់វា។ - ខ្ញុំស្ដាប់មិនឮអ្វីនោះទេ...

ប៉ុន្តែហឺម៉ាយអូនីរកខ្យល់គគ្លាមមួយរំពេច ដោយចង្អុលទៅច្រករបៀង។

មានអ្វីម្យ៉ាងកំពុងតែបញ្ចេញរស្មីនៅលើជញ្ជាំងខាងមុខ។ ពួកគេបានដើរខិតទៅជិតយ៉ាងយឺតៗ ដោយមៀងមើលចុះឡើងស្បែអន្ធការ។ ពាក្យកំពស់ប៉ុន្មានហ្វីត ត្រូវបានគេប៉ាតជាអក្សរនៅលើជញ្ជាំង ចន្លោះបង្អួចពីរ ដែលចាំងព្រឹមៗក្រោមពន្លឺ បង្កឡើងពីចន្លុះឆេះភ្លើងសន្ធោសន្ធៅនៅទាំងសងខាង។

បន្ទប់សម្ងាត់ត្រូវបានបើកហើយ។ ពួកដែលជាសត្រូវរបស់ជាយាជ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួនទៅ។

- តើនោះជាអ្វី...ព្យួរបន្ទោកពីខាងក្រោមនុះ?- រ៉ុនសួរ ប្រកបដោយសម្លេងរាងញ័រៗបន្តិច។

ខណៈពេលដែលពួកគេ រំកិលជើងទៅជិតជាងមុន ហេរី ស្ទើរតែរអិលជើងដួល...មានគ្រលុកទឹកដ៏ធំមួយនៅលើកំរាល។ រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី ចាប់ដៃវា ហើយពួកគេក៏បង្ខិតខ្លួនចូលទៅជិតសារនោះ ដោយផ្ដោតក្រសែភ្នែកសម្លឹងជាប់ទៅនឹងស្រមោលងងឹតមួយពីខាងក្រោមវា។ ពួកគេទាំងបីនាក់ដឹងថាវាជាអ្វីភ្លាមមួយរំពេច ហើយក៏លោតមកក្រោយវិញ ធ្វើឲ្យសាចទឹកច្រាវ...អ្នកស្រីណូរីស ដែលត្រូវជាឆ្មារបស់ឆ្មាំយាម កំពុងតែចងព្យួរកន្ទុយរបស់វាពីកន្ត្រកដាក់ចន្លុះ។ វានៅរឹងឆ្កឹតដូចជាបន្ទះក្ដារ ចំណែកភ្នែករបស់វាបើកធំៗ និងសម្លឹងមើលមិនព្រិចទាល់តែសោះ។

អស់ប៉ុន្មានវិនាទីក្រោយមក ពួកគេមិនកំរើកខ្លួនសូម្បីតែបន្តិច។ បន្ទាប់មក រ៉ុនក៏បន្លឺឡើងថា៖

- តោះ! ឆាប់ចេញពីទីនេះទៅ។

- ម៉េចក៏ពួកយើងមិនសាកជួយសិនទៅមើល៍- ហេរីផ្ដើមឡើងទាំងឆ្គាំឆ្គង។

- ជឿខ្ញុំចុះ- រ៉ុនពោល។ - ពួកយើងមិនចង់ឲ្យគេប្រទះឃើញនៅទីនេះទេ។

ប៉ុន្តែវាហួសពេលទៅហើយ។ ដំណើរលាន់ឮសូរសន្ទឹក ប្រៀបបាននឹងផ្គរលាន់ពីចម្ងាយ បានប្រាប់ពួកគេថា ពិធីជប់លៀងទើបតែបានបញ្ចប់ទៅអំបាញ់មិញនេះឯង។ ពីចុងទាំងសងខាងនៃផ្លូវរបៀង ចំកន្លែងដែលពួកគេកំពុងឈរ មានឮសម្លេងជើងរាប់រយបន្លឺឡើង ពេលពួកកូនសិស្សប្រទាក់ប្រតោងគ្នាឡើងជណ្ដើរ ព្រមគ្នានឹងសំឡេងជជែកគ្នាយ៉ាងសប្បាយរីករាយរបស់មនុស្សដែលឆ្អែតប៉ោងពោះ។ ពេលមួយសន្ទុះក្រោយមក ពួកកូនសិស្សចាប់ផ្ដើមសំរុកគ្នាចូលទៅក្នុងច្រកផ្លូវនោះពីចុងទាំងសងខាង។

ការជជែកគ្នា ភាពពពាក់ពពូនគ្នា ហើយនិងសំឡេងអ៊ូអរត្រូវស្ងប់បាត់ភ្លាមៗ ពេលដែលជួរមនុស្សនៅខាងមុខគេ បានពើបប្រទះនឹងឆ្មាកំពុងតែត្រូវចងព្យួរបន្ទោកយ៉ាងដូច្នេះ។ ហេរី រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី ឈរនៅទីនោះតែបីនាក់គត់ គឺនៅចំកណ្ដាលច្រក

របៀង ខណៈដែលភាពស្ងប់ស្ងាត់បានសាយភាយទៅក្នុងចំនោមក្រុមហ្វូងមនុស្ស ដែលកំពុងតែប្រជ្រៀតគ្នាចុះឡើង ដើម្បីតែមកមើលទស្សនីយភាពដ៏គួរឲ្យខ្ពើមរអើមនេះ។

បន្ទាប់មក មាននរណាម្នាក់ស្រែកបំបែកភាពស្ងៀមស្ងាត់។

- ពួកដែលជាសត្រូវរបស់ទាយាទ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួនទៅ! ពួកឯងនឹងជាអ្នកបន្ទាប់ហើយ អាពួកឈាមកខ្វក់!

នោះគឺ ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ។ វាបានប្រជ្រៀតខ្លួនទៅខាងមុខហ្វូងមនុស្ស ភ្នែករបស់វាឡើងរស់រវើក រីឯមុខគ្មានឈាមជាធម្មតារបស់វាបែរជាឡើងពណ៌ ខណៈពេលដែលវាញញឹមស្ញេញដាក់រូបភាពនៃឆ្មាព្យួរបន្តោកដែលនៅនឹងថ្កល់។